

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa D. S.A. w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta K.
o ustalenie opłaty z tytułu użytkowania wieczystego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację strony powodowej D. Spółki Akcyjnej w K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 marca 2018 r., którym ustalona została wysokość zaktualizowanej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego opisanych nieruchomości położonych w K., oddalone powództwo w pozostałym zakresie i rozstrzygnięte o kosztach postępowania. Oddalenie powództwa nastąpiło w zakresie, w jakim Sąd uznał brak podstaw do zaliczenia nakładów poniesionych przez powódkę na znajdujące

się w jej użytkowaniu wieczystym działki, na poczet różnicy między opłatą zaktualizowaną a opłatą dotychczasową.

Sąd drugiej instancji uznał za prawidłowe zarówno ustalenia faktyczne, jak i dokonane oceny prawne Sądu Okręgowego.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 77 ust. 4 i 6 oraz art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, a także art. 226 k.c. przez ich błędną wykładnię. Naruszenie przepisów postępowania dotyczyło art. 232 w związku z art. 286, art. 289, art. 271 § 1, art. 235 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualne oddalenie skargi w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący, z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. wskazał na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, związanego z interpretacją art. 286 k.p.c. z uwagi na ujawniające się „w orzecznictwie i praktyce rozbieżności na gruncie oceny konieczności wzywania biegłego na rozprawę, celem złożenia ustnych wyjaśnień i odpowiedzi na ewentualne pytania sądu i stron, w przypadku gdy opinię sporządził w formie pisemnej.” Ponadto skarżący stwierdził, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Jedną z czterech alternatywnych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które w niniejszej sprawie skarżący połączył niepotrzebnie z wykładnią przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). To ostatnie wiąże się z wykazaniem problemów interpretacyjnych konkretnie wskazanych przepisów lub rozbieżności

w orzecznictwie sądów. W uzasadnieniu wniosku występuje już tylko wskazywanie na rozbieżności orzecznictwa w sprawie interpretacji art. 286 k.p.c. Jest to dobrze uczynione, ale wniosków z tego płynących skarżący nie odnosi do uwarunkowań sprawy i przeprowadzonego postępowania dowodowego. Wynika to zapewne stąd, że nie ma jak tego zrobić. W sprawie wydano dwie opinie biegłych sądowych, zbieżne ze sobą w kluczowych kwestiach. Nie ma zatem podstaw aby korzystać z art. 286 k.p.c., czego inicjatywa leży po stronie sądu. To, że opinia biegłego jest niekorzystna dla strony albo korzystna nie w takim stopniu, jak strona oczekiwała nie stanowi przesłanki do żądania ustnych wyjaśnień biegłego na rozprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2014 r. III CSK 35/16 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2018 r. II CSK 623/17, nie publ.). W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanego trafnie zwraca się uwagę na to, że spór między stronami nie dotyczy prawidłowej wykładni przepisów prawa materialnego lub naruszenia reguł procedury, mających istotny wpływ na wynik procesu, tylko oceny dowodów, w tym oceny dowodu w postaci opinii sporządzonej przez biegłego sądowego.

Zwrócić należy uwagę, że podając za podstawę wniosku art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący nie sformułował żadnego zagadnienia prawnego. Nie zauważył zatem dawno utrwalonego stanowiska, znanego z licznych orzeczeń Sądu Najwyższego i wypowiedzi doktryny, w jaki sposób strona skarżąca wyrok sądu skargą kasacyjną powinna wykazać w drodze profesjonalnego wyводу, jakie wystąpiło w sprawie nowe zagadnienie prawne, wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy i jakie znaczenie ma udzielenie odpowiedzi dla losów rozpoznawanej sprawy i dla rozwoju prawa, ze względu na także publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Tego nie ma w uzasadnieniu wniosku, koniecznego na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c., za to w odpowiedzi na skargę są przywołane liczne w tej kwestii orzeczenia Sądu Najwyższego, podważające twierdzenia skarżącego.

Podobnie sprawa się przedstawia z interpretacją przepisów, jest natomiast wkraczanie przez skarżącego w ocenę dowodów i w stan faktyczny ustalony na ich podstawie, w sytuacji, gdy nie może to stanowić podstawy skargi kasacyjnej, a ustalenia faktyczne wiążą Sąd Najwyższy (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego

orzeczenia sądowego, dlatego muszą zostać wykazane przesłanki do ponownego zweryfikowania tego orzeczenia. Postępowanie kasacyjne nie może prowadzić do ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego. Tego natomiast dotyczą wyraźnie zarzuty odnoszące się rozliczenia nakładów. Nie pozwala to jednak dostrzec dowolności w rozstrzygnięciu przez Sądy w toku instancji, mimo że kwestia ta ma charakter ocenny, zwłaszcza co do zagospodarowania nieruchomości po pożarze (zob. też wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r. III CSK 42/13, nie publ.; z dnia 26 września 2014 r. IV CSK 736/13, OSNC-ZD 2016, nr 1, poz. 3; z dnia 11 maja 2016 r. I CSK 343/15, OSNC-ZD 2018, nr 1, poz. 11 i z dnia 15 lutego 2018 r. IV CSK 237/17, OSNC-ZD 2019, nr 1, poz. 11).

Twierdzenie skarżącego, że z podanych przez niego przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona nie znajduje odzwierciedlenia w żadnych argumentach, które mogłyby do tego przekonać, zwłaszcza że całe uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania dotyczy nie tej przesłanki (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

as]

aj